

Στην Ι.Μ. των Αγίων Αποστόλων στην Τιβεριάδα

[Πατριαρχία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

image not found or type unknown

Η εορτή της Συνάξεως των 12 Αποστόλων εορτάσθηκε χθες 30 Ιουνίου /13 Ιουλίου 2020, από το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, στην Ιερά Μονή των Αγίων Αποστόλων στην Τιβεριάδα. Τη Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων του Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακού και του Μητροπολίτου Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, και με τη συμμετοχή ελαχίστων πιστών της περιοχής, εξαιτίας της πανδημίας.

Η λίμνη της Τιβεριάδος κατέχει το νότιο μέρος της Γαλιλαίας. Είναι μία μικρή εσωτερική θάλασσα, με υφάλμυρο νερό. Ευρίσκεται 212 μέτρα κάτω από την επιφάνειαν της Μεσογείου. Εδώ χύνεται ο Ιορδάνης ποταμός και μετά την λίμνη διασχίζει την Παλαιστίνη και χύνεται εις την Νεκράν Θάλασσαν. Εις τα παράλια της υπήρχαν την εποχήν του Κυρίου ακμάζουσαι πόλεις, όπως η Καπερναούμ, η Βηθσαιδά και τα Μάγδαλα. Το όνομα της λίμνης εις την εβραϊκήν και εις την Παλαιάν Διαθήκην είναι Κινέρετ και προέρχεται από την λέξιν Κινόρ, το οποίον σημαίνει βιολί και αυτό διότι το σχήμα της λίμνης από τινός ύψους ομοιάζει με το μουσικόν αυτό όργανον. Εις τα ιερά Ευαγγέλια ονομάζεται Λίμνη της Γεννησαρέτ. Κατά τους βυζαντινούς χρόνους, όπως και σήμερα, εις όλα τα μέρη πέριξ της Λίμνης, τα οποία αναφέρονται εις την Καινήν Διαθήκην, έχουν κτισθεί ναοί και μοναστήρια.

Διαβάστε την ανακοίνωση του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων

Τήν Δευτέραν, 30ήν Ιουνίου /13ην Ιουλίου 2020, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ή έορτή τῆς Συνάξεως τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων.

Διά τῆς ἑορτῆς ταύτης ἡ Ἐκκλησία πραγματοποιεῖ Σύναξιν αὐτῆς ἣτοι συγκέντρωσιν τῶν πιστῶν αὐτῆς πρὸς τιμὴν τῶν ἁγίων δώδεκα Ἀποστόλων, συμβαλόντων κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ κηρύγματος τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου τοῦ σασηνεύσαντος δι' αὐτῶν τὴν Οἰκουμένην πᾶσαν.

Τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐώρτασε τὸ Πατριαρχεῖον εἰς τὴν ἐπ' ὀνόματι τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων Ἱερὰν αὐτοῦ Μονήν, τὴν κειμένην παραθαλασσίως εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως Τιβεριάδος καὶ εἰς τὴν βορειοδυτικὴν ὄχθην τῆς Τιβεριάδος θαλάσσης.

Ἐνταῦθα προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἁγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, Γραμματέως τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου καὶ ἐν συμμετοχῇ ὀλίγων πιστῶν τῆς περιοχῆς, λόγῳ τοῦ COVID - 19.

Πρὸς τοὺς ὀλίγους τούτους πιστοὺς ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Ἰδῶν δέ τοὺς ὄχλους ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡς πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα. τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δέ ἐργάται ὀλίγοι. δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλη ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ», (Ματθ. 9,36-38).

«Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων ὥστε ἐκβάλλειν αὐτά καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1).

«Πορευόμενοι δέ κηρύσσετε, λέγοντες, ὅτι ἤγγικεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», (Ματθ. 10,7).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ὁ θεῖος καὶ πάνσοφος χορὸς τῶν Ἀποστόλων τοῦ Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῇ ἐπωνύμῳ Ἱερᾷ Μονῇ αὐτῶν, ἐν τῷ ἱερῷ προσφκνηματικῷ τούτῳ τόπῳ, τῆς ἐμφανίσεως, δηλονότι τοῦ Ἰησοῦ τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος, (Ἰωάν. 21,1), ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν Σύναξιν αὐτῶν.

Ἡ Σύναξις δέ αὕτη ἀφορᾷ εἰς τούς Δώδεκα Ἀποστόλους, τουτέστιν τούς μαθητάς Αὐτοῦ, εἰς τούς ὁποίους εἶπεν ὁ Ἰησοῦς: «Ὁ μὲν θερισμός πολὺς οἱ δὲ ἔργαται ὀλίγοι· δεήθητε οὖν τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἔργατας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ», (Ματθ. 9, 37-38). Ἑρμηνεύων τὸ χωρίον τοῦτο, ὁ ἱερός Χρυσόστομος γράφει: Εἰπὼν γάρ ὁ Ἰησοῦς, «δεήθητε τοῦ Κυρίου τοῦ θερισμοῦ», οὐδὲν δεηθέντων αὐτῶν, οὐδέ εὐξαμένων, αὐτὸς αὐτούς εὐθέως χειροτονεῖ, ἀναμιμνήσκων αὐτοῖς... ὅτι Αὐτὸς ἐστὶν ὁ γεωργός, Αὐτὸς ὁ τοῦ θερισμοῦ Κύριος, Αὐτὸς ὁ τῶν προφητῶν Δεσπότης. Εἶναι φανερόν δέ, προσθέτει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, ὅτι δὲν ἀπέστειλεν τούς μαθητάς Του νὰ θερίσουν ξένους κόπους, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσπειρε διὰ τῶν προφητῶν Αὐτοῦ.

«Καὶ προσκαλεσάμενος τούς δώδεκα μαθητάς αὐτοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν», (Ματθ. 10, 1). Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἂν καὶ ἀκόμη δὲν τούς εἶχε δοθῆ τὸ ἅγιον Πνεῦμα. Διότι, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, δὲν εἶχαν ἀκόμη λάβῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, «οὐπω γάρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη», (Ἰωάν. 7,39). Πῶς οὖν ἐξέβαλλον τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, διερωτᾶται ὁ ἱερός Πατὴρ ἡμῶν Χρυσόστομος. Ἀπὸ τῆς ἐπιταγῆς καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Ἰησοῦ, ἀπαντᾷ καὶ πάλιν ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Τὴν ἡμέραν δέ τῆς Πεντηκοστῆς, καθ' ἣν "...ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό", "... ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός... καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι", (Πράξ, 2, 1-4), ἀναφέρει ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Ἑρμηνεύοντες τούς λόγους τούτους, ὁ μὲν Οἰκουμένιος λέγει: «γλώσσης ἔδει τρανούσης τὰ μεγαλεῖα του Θεοῦ». Ὁ δὲ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος λέγει: «ἐν γλώσσαις διὰ τὴν πρὸς τὸν λόγον οἰκείωσιν». Ὦφθησαν γλῶσσαι, διότι ἐκ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἔχομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ὁ Χριστὸς θά ἐλάλει εἰς τὸν κόσμον καὶ ἔδωκε τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ εἰς τούς μαθητάς, διὰ νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτούς ὄχι μόνον τὴν σωτηριώδη γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν, ὅπως διακηρύξουν καὶ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον. «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Ματθ. 28,19), παραγγέλλει τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ ὁ Κύριος.

Οὐχ ἀπλῶς ἐνετείλατο βαπτίζειν, ἀλλὰ πρῶτον, φησὶ ὁ Κύριος, μαθητεύσατε... "ἵνα ἐκ τῆς μαθήσεως ἡ πίστις ἡ ὀρθὴ γένηται καὶ μετὰ πίστεως ἡ του βαπτίσματος τελείωσις προστεθῆ", ἐξηγεῖ ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Ὅντως, τὸ κήρυγμα τῶν

μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἢ μᾶλλον ἢ ἀποστολική αὐτῶν διδαχή κατά τό «διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν», (Ματθ. 28,20), ἀποτελεῖ τήν πρωτογενῆ πηγὴν «τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας», (Β΄ Τιμ. 4,3) τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Ὁ θεῖος Παῦλος κηρύττων τήν ἐνοποιὸν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας, τήν γενομένην μεταξύ ἐθνικῶν καὶ Ἰουδαίων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ λέγει: «...οὐκέτι ἐστέ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολιταὶ τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Ἐφ. 2, 19-20).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι κατεστάθησαν ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ διὰ τοῦ ἁγίου Αὐτοῦ Πνεύματος τό θεμέλιον τῆς Ἐκκλησίας, τόσον ἐν τῇ πίστει ὅσον καὶ ἐν τῇ ἀνά τῇ Οἰκουμένη ἰδρύσει τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, προϋσταμένων αὐτῶν τούτων τῶν Ἀποστόλων ἢ ὑπ' αὐτῶν, δηλονότι τῶν Ἀποστόλων χειροτονηθέντων Ἐπισκόπων. Διό καὶ ὁ ἱερώτατος Παῦλος παραινεῖ τοὺς Ἐπισκόπους λέγων: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Τήν ἀξίαν τῆς ἀποστολικότητος ἐξαίρει ὁ ἱερός Χρυσόστομος λέγων: «Ὁ προφήτης ἄρχων ἐστὶ... ὁ ποιμὴν καὶ διδάσκαλος ἄρχων ἐστὶ πνευματικός· ἀλλὰ τούτων ἀπάντων μείζων ἐστὶν ἀρχὴ ἡ ἀποστολική». Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας ἐκπηγάζει ἐκ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό δέ Ἅγιον Πνεῦμα, ὄν ὁμοούσιον τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Πατρὶ εἶναι αὐτό, τό Ὅποῖον συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, κατά τόν Γρηγόριον τόν Θεολόγον. Ἐξάλλου εἰς τό «Σύμβολον τῆς Πίστεως» ἐπισημαίνεται ἰδιαιτέρως ἡ Καθολικότης καὶ Ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας.

Περιττόν δέ νά εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀποστολικότης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀρρήκτως καὶ ὀργανικῶς συνδεδεμένη μετὰ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς τῶν Ποιμένων, δηλονότι τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος: «Τέκνον Τιμόθεε, τήν παρακαταθήκην φύλαξον», (Α΄ Τιμ. 6, 20), «τήν καλήν παρακαταθήκην», (Β΄ Τιμ. 1,14), «κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε...», (Β΄ Θεσ. 2, 15).

«Ἡ ἀρχὴ ἡ Ἀποστολική», κατά τόν ἱερόν Χρυσόστομον, ἡ ἐμπεριέχουσα τήν ἀποστολικὴν διαδοχὴν καὶ τήν ἀποστολικὴν παράδοσιν, ἔχει τήν ἀναφορὰν αὐτῆς εἰς τήν ἐμπειρίαν τῶν Ἀποστόλων κατά τήν Πεντηκοστήν, ἔνθα οὗτοι «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἐτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι», (Πράξ. 2, 4). «Ἀπεφθέγγοντο δέ

προφητεύοντες, ἤγουν συνιέντες τε καί λέγοντες τά διά τῶν ἁγίων προφητῶν ἐπί Χριστῷ μαρτύρια», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Ἴδού διά τί ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαιτέρως τήν μνήμην τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἶπωμεν: « Σῶτερ ἀγαθέ, ὁ φύσει φιλόανθρωπος καί πολυεύσπλαγχνος, ταῖς τῆς πανυμνήτου σου Μητρός Παρθένου θείαις ἐντεύξεσι, Πέτρου πρεσβείαις Παύλου τε, καί τῶν Δώδεκα τῶν Ἀποστόλων τῶν Σῶν, τά ἐλέη Σου, καί τήν βοήθειαν οὐρανόθεν ἡμῖν ἐξαπόστειλον», Ἀμήν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς Ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος παρέθεσε τράπεζαν εἰς τήν Πατριαρχικήν Συνοδείαν.